

AKATALPA

Haziran 2018 - Sayı 222

Aylık Şiir ve Eleştiri Dergisi

ISSN 1305 - 7685

Barış ERDOĞAN

ŞİİR DAĞININ ORMANI

biz iki kişiydik fotoğraflarımızda
sen ve gölgen, gülü fark eden hain

bir adım geri çekiliyorsun uzuyorsun
gölgeni toplamak zaman alıyor

ben çekiliyorum, fotoğrafta kimse yok
insan kendi gölgesinde mozaik

dağınık fotoğraflarda yüzler belirsiz
kaş göz eğik çizgi, ağız utangaç

vuruyorlar, inadına hâlâ suskunuz
şiir topalları ortalıkta, katilimiz

ağızları sivrihisar çarşısında kovan
dilleri ketum, gölgeleri çığırkan

bir dağın yamaçlarına tırmanıyorum
şiir yanını okşayarak, yumuşacık

ben bu şiir dağının tek çalıştım
sen bu şiir dağının ormanı

Barbaros İRDELMEN

YÜREK

Yürek serttir dağı taşı deler
Ferahtır içi tüm sevdiklerin sığar
Cesurdur orduları devirir
Merttir duruşu değişmez

Hasret aşk işkence eziyet
Yürek dayanır sınır bilmez
Sevdalanınca koşar
Sevmekten yorulmaz
./.

Bakmayın siz yazdıklarına
En güçlü yürek
Bir kem sözle parçalanır
Tamiri olmaz
O an gitti gider...

İstanbul, 14 04 2018

Gökhan ARSLAN

BABAANNEME İKİLİKLER

gizlice gömülen bir haç gibi paslanıyor
başını çamların arasından uzatan gün

*
30 yıl önce şalvarındaki güle saklanmıştım
o gündür kanıyor dikenin yeri, kıpırdadıkça

*
avludan sokağa taşınca bazlamannın kokusu
gökten yağmurla birlikte inen güvercinler

*
oda toprak dolu, ev gurbet, akşam olmuş
pencereden içeri sızıyor isimsiz yıldızlar

*
kelebek beslerdin yeşil tülbendinde
anladım, bir günlükmüş ölümün ömrü

*
kargalar çağırıyor kışı, bet sesleriyle
kapıyı açıp içeri almalı bulutları

*
hep eksik bir cümleydin hayatın kıyısında
göğsünde kendi ellerinle çaktığın hançer

*
zulandaki akide şekerlerini kuşlar yedi
günden güne ufalan gövdeni böcekler

*
iki canın vardı, birini zeytine bağışladın
diğeri hâlâ tırmanmakta ağrı dağını

*
babamdan son yadigâr, cebimdeki toz
şimdi içime silkeliyorum kürt kilimlerini

*
denizi göremeden gittin, deniz oldun ötede
umman olmaya geldim, tuzum elimde

Necati Albayrak, Gökhan Arslan, Hicran Aslan, Leyla Çağlı, Ramis Dara, Oresay Özgür Doğan, Altay Ömer Erdoğan, Barış Erdoğan, Sema Enci, Osman Serhat Erkekli, Gökhan Ertekin, Seyit Filizkol, Mehmet Girgin, Nihan İşiker, Barbaros İrdelmen, Erkan Kara, Muammer Karadaş, Müştehir Karakaya, Onur Koca, Beytullah Kılıç, Fahrettin Koyuncu, Salih Mercanoğlu, Yahya Oğuz, Mehmet Okumuş, Mine Ömer, Hızır İrfan Önder, Ozan Öztepe, Hüseyin Peker, Muharrem Sönmez, Ümit Şener Ta, Ertuğrul Tiryaki, Gönül Tokayeva, Yeprem Türk, Hakan Unutmaz, Enes Erdem Yılmaz, Reha Yünlüel.

KIŞI GÖRDÜ, YAZI GÖSTERDİ; ÜLKÜ TAMER

Altay Ömer ERDOĞAN

“Sessizliğin başkentinden geliyorum”

Türkçe şiirin ustalarından Ülkü Tamer’i de uğurladık sonsuzluğa. “Yaşamak hatırlamaktır”ı bir düstur olarak bize emanet eden ustanın şiirini değişik birkaç izlek odağında incelemek, ele almak mümkün; ölüm, yol ve yolculuk, çocuk ve çocukluk, aşk, toplumsal olayların önce bilince sonra duyuya sürüklemediği izlekler önde gelenlerdir. Öte yandan noktalama işaretlerinden virgüli kişileştirerek hikâyesi olan ama anlatıcı olmayan, daha çok İkinci Yeni’nin dilde neden olduğu kırılmayı ve getirdiği olanakları kullanan şiirlerinde de bu izleklere gerek teker teker, gerekse iç içe geçirerek yer verdiğine tanık oluruz. Bu yazıda ben, “üşümek” izleği üzerinden okunabilecek Ülkü Tamer şiirinin okurunu nasıl ısıttığını ortaya koymayı deneyeceğim. “Üşümek”, kaldı ki İkinci Yeni’nin lokomotifleri olarak adlandırılabilirler şairlerde de felsefi anlam üreten ve toplumsal bir karşılığa sahiptir; Turgut Uyar’ın “Çok üşürdük hep üşürdük üşümekti bütün yaşadığımız” (*Çok Üşürdük* adlı şiirden), yine “Üşürüz suçluluktan / Suçluyuz yaşamaktan” dizeleri ve Uyanınca Üşümek adlı şiiri, Edip Cansever’in “Evlerden birindeyim, dışarda kar yağıyor / Üstüme kar yağıyor. Kalbimin / Atışlarında eriyor kar / Üşümüyorum, üşümek elimde değil / Hiçbir şey elimde değil” (*Seniha’nın Günlüğünden / III* adlı şiirden) dizeleri, Cemal Süreya’nın “Üşüdüysen söyle sevgilim, seni bir kat daha seveyim” dizesi gibi pek çok örnek verilebilir. Hatta izleğin öyküdeki gölgesine Tahsin Yücel’in Üşümek adlı öyküsünden bakabiliriz. Üşümenin zorlu kış koşullarına karşı insani bir durum olduğunu, yoksulluğa olduğu kadar çaresizliğe dem vurduğunu söyleyebiliriz. Öte yandan “üşümek”, bir hatırlama biçimidir, özne sıcak yaz günlerini hatırlayıp özlüyordur. Ülkü Tamer, hatırlamakla kalmayıp “yaşamak hatırlamaktır”ı eyleme dökmüş bir şair profili sunar okuruna. Bu yüzden de okurundan katılım beklediğinden seslenen bir şiire imza atmıştır.

“Güneş topla benim için” bu yüzdendir. Toplumsal ağırlığı olan bir dönemden geçtiği için gördüğü kışı umut kırılması yaratmamak için “yaz” olarak göstermiştir. İlk şiir toplamının adının *Soğuk Otların Altında* olması da bu bağlamda tesadüfi değildir. Erdal Öz, Tamer’in edebiyat pratiğini “öncü-yeni” olarak adlandırır. Yeniliğinin kaynağı İkinci Yeni’ye, öncülüğü toplumsal çağrıya dayanır, kanımca. “Kardan mezarları görülür ıssızlığın / Ölü öpüşlerin koyuluğuyla... / Aşk kalmıştır otlarda yılı götüren, / Cesur savaşıları taşıyan kışa.” (Yazın Bittiği) Bir ülkenin toplumsal tarihini iklimlerle eşleştirerek şiirine konuk eden Tamer’in ufku genişleten yatay bir beyazlıktan çok dikey bir soğukluktur. İmgelemi sınırsızlaştıran göz yatay alıştırmalar yapsa da, bilincin uçsuz bucaksız bir genişlik olarak belirmesi bu yüzdendir; “Kar, ufukumuzu genişletiyor.” (Bir Yolculuktan)

Bu soğukluğun toplumsal karşılığını da sorgular, sorgulamakla kalmaz sıcak iklimlere, güneşli günlere duyulan özlemi taşır dizelerine. “Soğuk bir tül örtüyorlar üstümüze, / Sanki ölmek için beyaz bir uykusuzluk;” (Utanc). Belki de yalnızca bu yüzden ölüm ile üşümenin sınır komşuluğu yeni boyutlar kazanır, en ünlü dizeler dökülür; “Bir soğuk yel eser / Üşür ölüm bile” diyerek. Hayata övgü, toplumsal iklimi ılımanlaştırmak üzerinden tasarlanır onun şiirinde; “Karda gül açar mı deme / Güneşini esirgeme / Ek yağmuru yüreğime / Bir

Necati ALBAYRAK

YORGUN RÜZGÂRLAR

gözlerde yaşlar
çözülür mü ah dili
taşın toprağın

omuzlarında
gül yaprağı taşırken
bir avuç insan

güneşe örtü
ağacın dallarında
yorgun rüzgârlar

gölgeler harman
kuşların kanatları
yağmur kokuyor

öldüm mü nedir
göğsüme karanfili
saplamış dostum

damla yaş getir bana”. Kar beyazlığını şiirine bir fon olarak eklemesinin nedeni de, bunca karaltıyı ve kan kırmızılığını belirgin kılmak içindir. Boş bir sayfa olarak gördüğü doğayı ve hayatı, dizeleriyle renklendirir. Kar, soğuk, fırtına, boran şiirinin başat temaları arasında sıralanabilir. Tema olarak ele aldığını hem mekân hem de durum kılmaması, ustalığının ürünüdür diyebilirim; “Virgül kıştan üşür, / Çünkü kış gelince koparılır / Artık kalmayan öğrenciliğin, / Artık kalmayan tembellenin sayfa...” (*Kıştan Üşüyen Virgül* adlı şiirden) Bu sayfalar, bir ustanın çalışkanlığı olarak eklenecektir şiirin uzun tarihine. Bir yol olduğu kadar, bir yolculuk olarak da...

Yer kabuğunu kaplayan kar örtüsünün bir enginlik, kar örtüsü üzerindeki ayak izlerinin bir dinginlik olarak kabul edilebileceği bir şiir Ülkü Tamer şiiri. Kaos içinde kaybolmaya karşı bir refleks olarak da düşünülebilir bu dinginlik. Kaldı ki Tamer, fonda tek bir tona çalışmaz. Toplumsal anlamda farklılaşma içindeki aynı zamanda kendi arayışını doğanın ve hayatın sertliğine karşı sürdüren insana farklı tonlardan poetik patikalar açar. Bunlardan teki olsun, umudun betimleyeceği ve belirleyeceği bir yapıya, belki binlerce kalbe ulaşır. İnsan, güneşin ışığını fark etmeli, sıcaklığını bir dost olarak yolculuğunda yanına almalıdır. İçinden geçtiği kışların ilkyaza ulaşacağı bilinci, şiirde umudun sahiplenilişine yakın tarihimizden önemli örneklerden biridir.

Yaz gelince, kışı unutturuz, tenimizi kavuran güneşten ve sıcaktan yakınıyoruz. Kışa ait her şey unutulmuştur; *Bruegel’in Kış Manzarası*’na terkedilmiştir bir kışın daha ömrümüzden alıp götürdükleri. Turgut Uyar’ın dediği gibi; “Bir Kalır uzun kitaplarda anısı çok Üşüdüğümüzün.” Bir de soğukluğu ölümün. Nakıp Ali’nin ölümünden 35 yıl sonra *Milliyet Pazarı* için kaleme aldığı yazıda Ülkü Tamer, “Ünlü müsünüz? Her yıl, öldüğünüz gün anılırsınız. Başlangıçta sizi anma törenleri bayağı kalabalık olur. Sonra o kalabalık yıllar içinde dağılır, erir gider. Yine de bir yerlerde ölüm tarihiniz yazılı kalır” diye anlatır bu soğukluğu. Keşke sıcak günleri muştulayan bahar dalları ve üzerine konan kuşlar ile 1 Nisan 2018 Dünya Şaka Günü olarak kalsaydı.

“Ben gittim bembeyaz uykusuzluktan”

GÖLYAZI'DA BİR FAY KIRIĞI

komedinin maskeyle oynandığı bir yerdi yaşamım
adım çalınmıştı, suflörün sesi de işin içinde
kısık bir sahne, dört oyuncu da izinde
gülünecek yer yok, asık suratlı masklar var bu seferinde
mutluluk saçıyordum, sizi adalara uçuran bir kayıktan
son kuruşa kadar borcumu ödemişim
şimdi kayıp memleketimi anlatıyorum ağlamaklı
adı gölyazı: taşkapı'da çıkıntılar içinde ben neyim?
hangi beyaz porselenden koptu dişlerim
bendeki bu coşku, ateşi bile yüzümü kızartan
kara listeden koparttığım, yarımadayı anlatıyorum
deniz ve orman niye bu kadar içimde?
çekiç sallayarak üç kez apollonia dedim
kendime salladım diri kılıçla selamı
kalp gömüldüğünde, öldüğümde değildir bazen
ben ölmeden, gözümü kapayıp zenginleştim

bir şapelde, küçük bir kazıyı anımsatıyorum
gönül aynasında derlenmiş, sizle kara listede olmalıyım
her gün ütülenmekten parlayan bir pantolonla
yakamadığım bir ceket var üzerimde
bir şapelde, iki üç adayı işaret ediyorum
ben onlardan birinde ölmedim, belki şunda
zıt kutuplarda bir akşam üzeri göçeceğim
harman olmuş benden kopan küller
nasıl yaşadığımı öğrenmiş bu seferinde

görükle'de son dönemde levhamı değiştirdim
kouvouklia levhasını kaldırıp üzerimden, selanik'e attım
bıçak açmıyor artık ağızımı, söylediklerimi dinlemeyin
etrafım sarıldı, beni bu defterden silin
zeytinleri tuzlayıp un çuvalı üzerinde
mumlar yakıldı, hasta yerlerimiz yıkandı
hüseyin hayatın dışına çıkamıyor
senin hoşuna gidecek her şeyi reddettim
daha dün başladı gölyazı
yarın sona erecek bendeki deprem
tek bir çanı çaldım dönüş zamanı
denizi, fırtınayı karşıladım, dinledim ezanı
gönlü kayabilir insanın bu fay kırığında
yangın ortaya çıktı
göl kıyılarını taramaya başladı küçük sevinçlerle
dizim kanayacak, canım yanacak
kim karlı çıkacak bakalım gölün kıyısında
büyük kayıklar bekliyor beni
yeniden yazılıyor gümüş ustalarının serüveni
yani suya çarpan korsanım besbelli
küreğini çek, açıl kıyıda
dengede tutmam gerek her şeyi
ellerimi bırakma, nasıl yaşayacağımızı öğren
duvara bağla beni zıt kutuplarda
birlikte şarkı söylemeye başlayalım balıklarla birlikte
kötülüğü gizli kalmasın yaşadığımız günlerin
yükü kayıklar geliyor üzerimize ölümle birlikte

öyleyse sessizce kaybolalım
terk edilmiş, yalnızca benim köyüm değil
öğretebilir insana yükselme zamanını

MEMLEKETİMDEN İSYAN MANZARALARI - XLIX

ÂBA

Erzincan'ı terk ettiğimden beri
küçük bir kız dolanır içimde
için için türkü yakar
çağıldar berimde
bedenimden geçer gölgesi
zülfü düşer yemenisine
bana varır bakışları inceden
sağanağa duran toprak çehresi

Erzincan'ı terk ettiğimden beri
iki ozan dolaşır içimde
kan damlar birinin sazından
dökülür yaşlı sözcükleri
diğeri ağıta durur her gece
bin tırpan vurulur içlerinde
koçana sığmır mısır
teni yarılır darının
ayrılmaz uğursuzluk peşlerinden

Erzincan'ı terk ettiğimden beri
aynı karabasana uyanır yüreğim
Fırat'ın suyunda göverir gövdem
kalın belli kavak olur
dalım yaprağım bürünür ete
ermeden minareye boyum
balta girer gövdeme

Erzincan'ı terk ettiğimden beri
ecel koşar peşimde, kamburuma mihli
bohçam açılır, salınır Azrail
azade

Usta şairimiz

ÜLKÜ TAMERİ

kaybettik.

Gaziantep, 20 Şubat 1937- Bodrum, 1 Nisan 2018.
Anısı önünde saygıyla eğiliyoruz...

Çıktı!

Bir Gün Yeniden

roman

Tahir Abacı

İkaros Yayınları, Mayıs 2018, 336 s.

HİÇ UNUTMAM BİR GÜN İÇERİ KAFKA GİRDİ

-ilerleme iki yönlüdür uzağa ve en uzağa-

kafedekiler bilmez bizimki tuhaftan bizardır
ama muhabbeti güzel iki çay içip kalktı
küp şeker kullanmaz eve götürür saadeti
anne kelimesiyle kazandığı hiçbir yarışma programı
[yoktur
babasıyla adının geçtiği tek bir dizi fragmanı

bazen sevmekle alakalı boşluk biriktirir
mektuplarla alıştırır ölümü hâlâ bu çağda
bunu anlamış biriyle yaşamak
kimsenin utanmayacağı bir dünyada henüz

hiç unutmam bir gün içeri *kafka* girdi
kimsenin şaşırmasındaki şaşkınlık
herkes yanında getirmiş meğer
sığabildiği delikleri
sitefin havkingsle tavla oynamaya benzer
zar tutulması kardeşim
ne fincan ne bileğin kerameti
hiç unutmam bir gün
bizi içerde unuttular...

WEEJUNLARI ÇİZMEYLE TAKAS ETTİĞİM AN

bir daha sür batıya demişti atını
tanıdığım bir kovboy
orada atlara şeker diye
tuz vermezler

içleri sina insanların
arasından geçiyorum
kuzgun merakıyla
kum yuta yuta

is dolmuş kanatları
tüm pençeleri bir kenara
bırakıp ötüş şaşkınlığını
karga yığını
kuşatmayı yara yara
yüz sene ömür için
kardeş yiyen kargaları

Terkiye
sığmayan toprak
kuş kalbine sığdı
atım mahmuzladı kendini
sürer gibi bir acıyı
şom elverişsiz havayı
vatan belledi

ELLERİNDİ ÜSTELİK ÖNCEYDİ

önce ellerin vardı ellerimin tanığı
karanlığı süpürülmüş gecenin duvarlarında
kentler atları gözlüyordu
nalları çivilerinden ayrılmış.
ağzım yaşlı bir baykuşa tanrıdan söz eden boyutsuzluk
uzayıp gidiyor aramızda.
giden her şey ellerinin kızkardeşiydi
sokağımdan geçerci acemi çarpıntılar
omzumda bulut izleri, sırtımda gölgeler
içimde ırmakların, ırmağında ben.

ellerin vardı
yerli ama yurtsuz, ekmeğine sadık.
ellerin vardı rabbim derdim, çok uzaksın -inanırdım
her şey tabiatına rücu eder -ellerini arardım.
garip bir aşılmazlığı vardı seni sevmenin
garip ve yenik bir usullüğü.

uzak çatılar, güvercin kımıltısı ve sabah
kır kahvelerinin yanına serilmiş ıslak çimler
ıslak sözler, o yalnız bahçe, o soylu ağaç.
en çok bu mevsim karnavaldı toprak
seninse ellerin hafızamda baş dönmesi
ırmağının suyumla buluştuğu.
denize bakıyoruz diyorum duyulmuyor
denize akıyoruz iki su
denizde tuzuz yanılğan ve titrek
vazifesine gecikmiş bir zamanın unutulmuşu
ellerindi ve gitgide düzleşiyordu gürültü.

ellerin vardı üstelik önceydi ellerimin yanında
kenti adıyla giydirdim her sabah.
bir korku ki içimden hiç çıkmaz
benim korkum bir yaprağın korkusu
yüzümün yüzüne dokunuşu
bir sonraki baharı göremeyecek kış uykusu
benim korkum benim kalbim benim rabbim.
ellerinin yanında ufalırdı cemaat
bütün günlerin geceye taşındığı
bütün yanlışların kendine yaslandığı
bütün uzun boylu konuşmaların ölü
bütün akışkanlığın ellerin olduğu.

açan çiçeğin gürültüsü sığmazlıktır
çünkü karışık ve dardır gece
ben yüzümü yüzünde biliyordum bir de ellerini.
yüzünü yaşıyordum bir de ellerini.
sahici bir çarpıntıya ne ad verilirse öyle şaşkınydım
işaretlerin
bir odanın içiydi ölüme uygundum ölüme gidiyordum
içerimde adının şavkı
denize inince.

17 Mayıs 2018

ÖDÜLLERİN ZARI ÇATLADI

Hakan UNUTMAZ

2018 Behçet Necatigil Şiir Ödülü'ne "Kuş Uçar Kanat Ağlar" adlı şiir kitabıyla Şükrü Erbaş layık görüldü. Görülmesiyle de tartışmaları beraberinde getirmesi bir oldu. Tartışmanın ana sürdüreni ise seçici kurulun gerekçesinde saklıydı. "Son otuz yılda onun şiir alanının sınırlarını genişlettiği yolda yeni ürünlerini okuduk. Bu yıl yayımlanan Kuş Uçar Kanat Ağlar, ozanın şiirinde düzyazıyla şiirin buluştuğu yeni bir aşama olarak görülerek ödüle değer bu-lunmuştur." kararına göre ödülün esere değil de Erbaş'ın şiir geçmişine bakılarak verildiğine inananların sayısı hiç de az değil. Öyle ki sosyal medyada dönen günübürlük konuşmaların içinde bile yapıttan bahseden neredeyse yok. Bu durum yıllardır süregelen iç ağrıyı da dışarı-ya yansıttı. Yapıt üzerine düzenlenmiş olan bir yarışmada emeğe bahşedilmiş bir gerekçe su-nulmasıyla beraber aklımızdaki soruyu da haykırmak istiyoruz: Emek ödülüyle yapıt ödülü arasındaki farklar nelerdir?

Düzyazıyla şiirin buluştuğu yeni aşama olarak görülmüş olan "Kuş Uçar Kanat Ağlar" isimli kitabı kişisel zevkim açısından yetersiz buldum, beğenmedim. Şiir dilinden koparılarak oluşturulmaya çalışılmış öyküleyici devriği dizeleri seçici kurul beğenmiş olabilir. Herkesin şiir zevkinin parmak izi makamında ayrı düştüğü bu dünyada duruma saygı duyarım. Seçici kurulun yetersiz gerekçesinin ötesinde "Necatigil çizgisine yanaşır bir kitap..." söylemlerine ise katılmadığımı belirteyim. Dizeler arasındaki sırrı gözümde kaçırdığımı farz ederek, Mart 2017 ve Şubat 2018 arasında yayımlanan şiir kitaplarının aday olabildiği yarışmanın katılım koşullarında "Yapıtın Necatigil çizgisine yakınlığı göz önünde bulundurulup..." ibaresi yer alıyor muydu? Ödül böyle bir gerekçeyle veriliyorsa 2017 yılında benim çok beğenmiş oldu-ğum bir kitap olan küçük İskender'in Mayıs Giremez'i Necatigil çizgisine ne kadar yakındı?

1980'den itibaren şiirimizin değerli isimleriyle anılmış olan Behçet Necatigil Şiir Ödü-lü'nün amacını Necatigil ailesi "Şiir, Behçet Necatigil'in yaşamında çok büyük bir yer tutu-yordu, belki de onun için en önemli olguydu. Necatigil Şiir Ödülü'nün oluşturulmasındaki ana düşünce; onun şiire verdiği önemi, ölümünden sonra da onun adına sürdürmek isteği oldu. Ayrıca Behçet Necatigil'in adı, ardında bıraktığı yapıtların yanı sıra bu ödülle de yaşatılmak istendi." cümleleriyle belirlemiştir. Ödül, günümüz okurunun önem verdiği bir etkinlik oldu-ğu gibi sıfatı almış yapıtın da satış oranını kararınca etkilemektedir. Bunun gibi nice ödülün, verildiği yapıta bir reklam desteği oluşturduğu gün gibi ortadadır. Reklamlardaki ürünlerin kalitesiye her zaman sorgulanabilir. Bir reklamda ürünün içerik özellikleri yerine firmanın geçmişinden bahsederseniz bir yere kadar insanları oyalayabilirsiniz. Biz okurlar da ödül al-mış bir eserin şairine değil de şiirine bakarak zevk almak istiyoruz. Bu durum en doğal hakla-rımızdandır.

Dosya katılımlı şiir ödüllerini ayrı tutarak günümüzde, yayımlanmış kitaba verilen şiir ödüllerinden aklıma gelenler: Behçet Necatigil Şiir Ödülü, Dağlarca Şiir Ödülü, Yunus Nadi Şiir Ödülü, Ceyhan Atuf Kansu Şiir Ödülü, Attilâ İlhan Edebiyat Ödülleri, Necati Cumalı Şiir Ödülü. Adını sayamadıklarımın ötürü kusurum af ola. Bu ödüllere baktığımızda, ödül isim-

leri farklı olsa da etkinliklerin birçok ortak yönünü bulabiliyoruz. Örneğin bir isim, saydığım altı yarışmanın beş tanesinde seçici kurul üyesi olup altıncı yarışmadan da ödül alabiliyor. Normal şartlarda "Ne var bunda?" savıyla gelebilirsiniz ancak ülke olarak liyakatten o denli uzaklaştık ki bu uzaklaşma neticesinde kayırma kültürü sanatın da dibine kadar yerleşti. Sos-yal medyanın etkisiyle ödül alacak yapıtlar, tepkinin en aza indirilmesi gereğince son anda değişebiliyor. "Sen geçen haftaki ödülü aldın. Bu seferlik şu alsın. Bir dahakine yine sana veririz." düşüncesinin maalesef ki çoğu etkinlikte uygulandığını düşünüyorum. Bir seçici ku-rul üyesinin "Ödülü A yayınevi yerine B yayınevinden bir esere verelim ki aynı yayınevinden çıkacak olan kitabım için bir olumsuzluk doğmasın." gibi iç koşullarla etikete eğildiğini de biliyoruz. O zaman şöyle bir sonuçla karşılaşmaktayız: eser üzerinden ödül verilen şiir yarış-malarında genellikle esere değil isme bakılır. Bu ödüller yapıttan ziyade birer "Emek Ödü-lü"dür.

Sonuç olarak, kafamızdaki çengelli noktalamaları gidermek ve eski güvenilirliği yeni-den hamurlamak adına çözüm önerim şudur: ödüle katılması istenen eserler, Türkiye Yazarlar Sendikası ya da sırf ödüller için oluşturulabilecek bir sivil toplum kuruluşunda toplanmalıdır. Ödülün açıklanmasından sonra, kitapların seçici kurul üyelerine ulaştığına dair şaire veya yayınevine dönüt sağlanmalıdır. Ödül alan eserin gerekçeli kararı her bir seçici kurul üyesi tarafından detaylıca belirtilmeli ve toplanan kararlar kamuoyuna açıkça sunulmalıdır. Tümü yapıldığı takdirde soru işaretimiz devrilecek mi? Elbette hayır! En azından gerekçeye bakarak yapıt üzerinden tartışma imkânı bulabileceğimizi düşünüyorum. Kimin katıldığını, kimin elendiğini, kimin hak edip kimin kayırıldığını kendi aramızda, tahminden öte somutluklarla konuşabileceğimiz bir ortam yaratmış oluruz.

Ha, unutmazdan; M. Cevdet Anday Edebiyat Ödülü bu yıl şiir dalında verilecekmiş ve katılım koşulunda "... daha önce hiçbir yerde yarışmaya katılmamış bir adet şiir kitabı..." ibaresi yer almaktaymış. "Kitabın daha önce bir yarışmaya katılıp katılmadığını nasıl belirle-yecekler?" sorusunu tam soracaktım ki her yarışmanın kadrolusu konumundaki seçici kurul üyeleri aklıma geldi, gülümseyiverdim. "İsim değil eser kazansın!" ütopyamızla mutlu olma-ya çalışalım en iyisi. Zarı gevşemiş sanat hücrelerimizde endoplazmik retikulumun çatladığını ve "enzo plastik redd-i kurul"ların hücrelerimizi işgal ettiğini görsek de şiir çeperimizi sonuna kadar savunalım.

Çıktı!

Oynayan ve Avunan

şiir

Yusuf Alper

Şiiri Özlüyorum Kitaplığı, Avanos-Nevşehir, 2. Basım Nisan 2018, 80 s.

Fahrettin KOYUNCU

BİRAZ RÜZGÂR GETİRSEYDİN YARALARIMIZA

Şimdi bir çiriş çanağım olsa
Bandırıp dursam kalbimi ona

Kimse inanmıyor namlunun anlattıklarına
Damarlarım kadar dolaşık bu ölüm, eksiltiyor hayatı
Kimse inanmıyor diyorum namlunun sıcaklığına
Elini kalbine koyuyor bir çocuk
Nerdesin kalbim nerdesin?
Sessizlik ses veriyor ünleyişine
Herkesin yorganı kendine diyor bir postal
Şaşıyorum, bu nasıl postal diyorum
Sonra bir takım sonra bir bölük sonra bir tugay
Kaygı çörekleniyor kalbimin meclisine
Namluyu soruyor herkes
Ama kimse inanmıyor namlunun anlattıklarına

Kan tutuyor tabutları nereye kaçacaklar şimdi?
Kan tutuyor bayrakları kan tutuyor duaları
Palaskaları ve kepleri kan tutuyor

Ak pak bir çocuk yalpalıyor sokakta
O ağladıkça ısınıyor hayatın demiri hayatın çeliği
Örs yok ama döven dövene döven dövene
Hâlâ kimse inanmıyor namlunun anlattıklarına

Kalbimi alıkoyun benim bir fizikî haritaya sarın
Nehirler ve dağlar iz bıraksın üzerinde
Gökyüzü zaten hepimizin

Hicran ASLAN

KABUK

morî için

çektim perdelerini tenimin
sıkı tembihledim yaralarımı
dokunacağım en ince dalıma
sinmesin ruhumun halleri hatırasına

denizyıldızının çürümüş kırbacı
inliyor dokunulmamış yerlerime
sığınıyorum anneliğin o cahil kabuğuna

ateşine bakmak için
götürürken elimi alınma
geçmiş yağıyor yağmur
eski ben değilim bağışla!

eğer dönersen bir kuşa
sana tek hediyem sesim
uç koca ahımın semalarına

beni bağır!
beni sil!
beni bağışla!

Salih MERCANOĞLU

SADAKAT

ben onu dudağına bırakmıştım
yılar yıllar sonra
gördüm ki bıraktığım yerde

dokunmuştum beyaz sırtına
titreyen örtü, uçuşan gece
camdan sızan ince yel
duruyor parmaklarımın izi
teninde öylece

sen, alıp sözümü bir vazoya
ışık alan bir odaya koymuşsun
boy vermiş, inanç açmış her kelime
bunu sarılmandan anladım
kim bilir kaç kez göğsüne
bastın, ruhumu kaç gece

insan böyle işte, zaman gibi
aşkı da uzatıyor
ama şiir kısa, yani ömür:
iki cümle
ben o iki cümleyi kalbine bıraktım
yılar yıllar sonra
gördüm ki bıraktığım yerde

Yahya OĞUZ

TİRŞE BALON

Hüzün kattım, bekledim
Tirşeler donanır belki balon
Resimde, iki çetin yanılsama arasında
Yeşil gözlerle mavilerimi tutarak
Bırakmasın diye saf renklerin kuytusunda
Sabah, yüzü kesif; akşam, kalbi ayırık
Meymenetsiz duruşlar arasında
Ne beni ne de kendisini asarak

Bir döngü önerdim sonra
Yabanıl duran saf renklere karşı
Canla beden eşitliği gibi birleşmiş
İncelince karışan kaderler gördüm
Anaç tahterevallilerin yüceliği olan
Nazar unutup kırmasa, kırılmasa
Beni dağılan düşlemlerde
Kendini tutuk hakiler arasında
Bırakmasa, kullanılmamış bin firçayla

Mayıs 2018

“KOZADAN KARADELİĞE”*- DİLEK DEĞERLİ ŞİİRİ

Beytullah KILIÇ

Dilek Değerli: şair, ressam, çevirmen... “Kozadan Karadeliğe” şairin altıncı şiir kitabı olarak Hayal Yayınlarından çıktı. Kitap doksan üç sayfadan oluşuyor ve içerisinde Dilek Değerli’nin çizimleri de mevcut. Kitapta resim sanatının şiire yansımaları oldukça güçlü.

“Kozadan Karadeliğe”, hayatın kuluçka olduğu mesajıyla seçilmiş bir isim. Koza kısmı tamam ama ya karadelik?.. İnsanoğlu zaten bir bilinmezliğin yolcusuyken yaşanan savaşlar, kirletilip ölüm çöplüğüne dönen dünya, sınırlara ve fikirlere bölünen kirli ruhlar “karadelik”in sonsuz boşluğunu doldurmak için yeterli. Şiirlerin kitaptaki sıralaması da “koza”nın aldığı ayrılma hâl ekiyle(-dan) uyum içinde. Doğanın insandan soyutlanmış güzelliklerinden yola çıkan imgeler, “karadelik”in almış olduğu yönelme hâl ekiyle(-e) derin bir karanlığa sürüklüyor okurunu:

İlk şiirde -Kaçış- şair, evrenin büyüklüğü karşısında insanın bir kelebekten öteye gidemeyeceğini vurguluyor. Bu büyüklük tek boyutlu değildir. Hem zamansal hem de mekânsal açıdan böyle bir benzetmenin yolunu tutuyor Dilek Değerli. Bu noktada kitabın ilk şiirlerinde insanın yegâneliği üzerinde duruyor. Doğanın kucagında olduğumuz sürece toplum düşüncesinin kuru gürtlüden uzağa gidemeyeceğini vurguluyor. Bu bağlamda “medeniyet” putunun yıkılmasını geçiriyor içinden. Bu fikrini sinema, müzik ve resimdeki büyük imzalarla destekliyor:

“(...)bileklerimi uykuda yalayan
kedi kılığındaki rüzgâr
‘Suyu özgür bırakmalıyız’ diyor
havlayan gerçeğin ağzına ot tıkarak.(...)(s.13)”

Uzağa fırlattığı sayıklamalarını tekrar tekrar bulup getiriyor şiire. Bu aşamada şairdeki bazı anıların rüyalaşarak kendi gerçekliğinden koptuğunu görüyoruz. Çocukluk mitini yeniden kuruyor şiirde. Böylece insanda bulamadığı anlamı insanın “uzak”ında buluyor. Bunu da şiir yazmak için bir neden olarak imgeye tutup getiriyor:

“(...)başımındaki çanlar çarptıkça birbirlerine
açılıyor dil kapısı
bükülen sözcükler, paslı duygular
(...)
karışıyor anlam ormanının saçlarına(...)(s.12)

Şair, sık sık resim sanatının şiir sanatı ile olan ilişkisini de anlamlandırma çabalarına girişiyor. Bu çabasını dizeleştirmekten de geri durmuyor. Bununla beraber sanatçı kimliğinin toplum tarafından ötekileştirilmesine bırakıyor ipin diğer ucunu. Dizelerde de dikkat edersek topluma karışan şair karadeliğe sürüklenirken doğaya karışan şair yeniden doğuşlarına yontuyor kozasını. İnsanların yalnızlık korkusuna antitezler üretiyor Dilek Değerli. Korkunun

toplumla olan ilişkisine çeviriyor şiirin dürbünlerini. Gözden uzak olmalara bırakmamızı istiyor:

“(...) ben ki çıkılan yerden çok tünelden geçişi seven
limoni bir akşam havası

sahipsiz evlerin tozunda yıkanan baykuş

dünyaya iğreti, dünya da bana öteki.(...)(s.20)

Şairimizin resim alanında da ürünler verdiğini dile getirmiştik. Bu sanatın verdiği olanaklar ışığında okuru görsel bir çıkmaza sürüklediğine değinmeden geçemeyeceğim. Bunu yapmaktaki en önemli amacının “karadelik” metaforuna bağlanacak dizelere zemin hazırlamak olduğunu söyleyelim. Doğanın kucagında başlayan toz pembe rüyalar, görsel ters köşelerin izinden karadeliğe doğru sürüklenmektedir:

“(...)kamburuna ceza olsun diye sırtüstü yatmış cüce

İçi oyuk bir ağaç gözüyle bakıyor

Tüylerinden yastık yapılmış ölü kuşlar tepesine(...)(S21)

Suyun çağrışımlarını sık sık kullanıyor Dilek Değerli. Su = sessizlik-yalnızlık-zaman çağrışımından yola çıkarak hayatın içimize kıvrılan akışından yabaniliğimize ters yüz ediyor kızarmayan derimizi. Bu noktada ritmik seslere takılıyor şiirin dizesi. Rahatsızlık ile monotonluk arasında gidip gelen sesleri kum saatinin belini sıkamak için kullanıyor. Böylece karadeliğe gecikmelerini kâr biliyor Dilek Değerli:

Dilek Değerli şiirinde insanın bencil bir varlık olduğuna dair ipuçları buluyoruz. Bu bencilliğin evrene yansımaları karadelik gibi birer soru işaretine dönüşüyor. Basit alışkanlıkların derin şüphelere kapı araladığı bir şiirdemiz:

“Gördükleriyle aşınır mermer

ama suya kanar mı

neden ölüye götürmek için öldürülür çiçekler(...)(s.30)

Kitabın ortalarına doğru giderek kararan bir gökyüzüne dönüşüyor sayfalar. İnsanın ve dünyanın tarihi işleniyor derinlerden. Önce insanın tenhası deşiliyor. Dünyanın çocukluk yıllarında ne kadar huzurlu olduğu vurgulanırken sonra sonra mahvedilmiş Dünya’nın yaşlı ellerini ve kararan çehresini imgeye döküyor şair. Bu anlatımda insanların kanlı ellerini flu bir perdenin ardından izliyoruz:

“(...)Dünya cehennemi doğururken
totemler ve vitrin mankenleri ayaklanmış koşarken
nasıl dursundu kendini içeride unutanlar(...)(s.49)

Dilek Değerli, resmin imkânlarını şiire ince ince işleyen bir şair. “Altın oran”ı dizeye bir salyangozun gövdesinde taşıyarak; en önemlisi de bunu bir “deli” kisvesi altında bağlayarak şiirin diğer sanatlara kapı aralayıcılığını bize gösteriyor:

“(...)Gölgesini kendi çizen salyangozdu deli
kılırlarıyla duyduklarını bildiğinden
izin vermişti böceklerin teninde dolaşmasına(...)(s.64)

SEVDAŞ

oradan buradan uyanır sözcükler
tingir mıngır yaşlardan bu alışkanlık Deniz'le konuşmak

yarım asırdır tanıyım ağlayan suların
gün yaşlanır batar kahvemın tadı durmadan firarda
aralıksız acılardan beslenir yalnızlık
kaç uykumu kaybettim içime içime yazdım sabahı

isimsiz uçar kuşlar özgür oyyyy OY.
bir tutam sözcük büyütelim Deniz'e SEVDAŞ oy oy

Foça, Mayıs 2018

Gönül TOKAYEVA

BOZDAĞ

Ege'nin doruğunda
rüzgârla söyleşen
çamların dalları
süzülüyordur şimdi
nazlı gelinler gibi

koyunda güneşi eriten
kekik mevsiminden hallice
düşlerinde zeytin sızısı olan
bir dağın atlası beni çağırın

dizgininden kopup
eteklerine koşan
bir tayın sevgisiyle bile
mor cepkenli çiçek açan
koyunda kuş besleyen bir dağ

eli çolak, ayağı aksak
güneşin sofrası
yaban güllerine âşık
yeşilin her tonunu sahiplenmiş
öksüz bir dağ

yalnız çınarların
Neşet'in türküsünün
"ağlayan kaya"nın*
dilinden anlayan dağ,
kurdun kuşun bildiğini
sen de bil

akça tohum elimde
geliyorum
gökçe şiir ekeceğim
en derinlerine!

Dilek Değerli, insanın sadece insana değer biçebildiği bu evrende doğanın değerler üstü oluşuna kalem çeviriyor. Bir kurşunluk değeri olan, insanların bu kadar ucuzladığı coğrafyalarda evrenin çıplak sessizliği ile baş başa kalmanın değeri giderek artmaktadır. Farkında varamadığımız bu gerçek bizi "karadelik"e bir adım daha yaklaştırıyor. Kitabın ilk bölümlerinde koza haliyle "kozmos"un önemli bir parçası olan insan; sonlara doğru önemini yitirmiş ve karadeliğe sürüklenen "hiç"liğin bir parçası olmuştur. Şairin bunu bilinçli olarak kitap kompozisyonunda işlediği de görülebilir:

"(...)saatlik kucaklaşma insanı kiraltıyorsunuz da uçamadınız birlikte utanın kırlangıçlardan.(...)"(s.65)
"(...)Denize karışacağı sanan karıncanın kendisinden büyüktü taşıdığı ekmeğe oysa ne karınca hazırды denize girmeye ne de biz sonsuzla karşılaşmaya.(...)"(s.77)

Kendince kozasından hayata merhaba deyip aynı hayatın merkezini yüreğine kuşanan insanın; yavaş yavaş bir üç harfliye –hiçliğe- dönüşmesini başarılı bir şekilde ele alıyor Dilek Değerli. Bunu yaparken resim sanatının imkânlarını da şiire sunmayı ihmal etmiyor. Yazının başında da değindiğimiz gibi şairin üslûbunda görsel sanatların etkisi yadsınamaz bir gerçek. Ancak bu karadeliğin belirsizlikleri bizi Dilek Değerli şiirlerinde yeni gerçekliklere götüreceği gibi. İnsanın tamamlanmamış yanlarını sanatın imkânlarıyla yeniden inşa etmeye çalışıyor şair. Bu insanın tamamlanması için yeni işaretler bekliyor evrenden. "Karadelik" in bilinmezliğinde bekliyor Dilek Değerli şiiri. Bu noktada Celal Soycan'ın "Dil'de Görmek ya da Görme'nin Dili"*** isimli yazısından şu sözlerini Dilek Değerli şiiri ile buluşturmak istiyorum: "(...)Öte yandan, Dil yaşantısında her sözcük(gösterge), nasıl bir sonrakiyle bağlam değiştiriyorsa yani her durumda tamamlanmamış olarak bekliyorsa, bakışın yöneldiği göstergeler de kendinde bir varlık olmanın ötesine geçebilmek üzere başka bir göstergeyi bekler; tamamlanmamışlığında durur.(...)"

*Kozadan Karadeliğe, Dilek Değerli, Hayal Yayınları, Nisan 2018, İstanbul

**Şiir PENÇE, Celâl Soycan, Şiirden Yayıncılık, Mart 2016, İstanbul

Çıktı!

Yeniden Bağışlaıyalım Yağmuru

şiir

VolkanOdabaş

Artshop, İstanbul, Nisan 2018, 48 s.

Osman Serhat ERKEKLİ

- 527
Antibiyotik denilen ilaçlar. “bu insanlar bizi sabah akşam dokuzda onda alıyorlar; ona göre hazırlıklı olun,” diye haberleşiyorlar mıdır...
- 528
Sağlık biraz da talih ile talihsizlik ile ilgili.
- 529
Kavga eden çiftin her ikisi de ya haklı ya da haksız oluyor. Mesele bundan kaynaklanıyor; o yüzden uzuyor kavga.
- 530
Birkaç yıl önce kayb ettiğimiz Tuncer Uçarol’un kitapları nihayet Heyemola yayınlarından çıkmaya başladı.
- 531
İlk insanlar beyinleri nerdeyse boş olarak öldüklerinden ruh devri daimi temiz olarak işliyordu. Şimdi kirliliği nesillere ruh devri daimine inanmasak da genler yoluyla aktarıyoruz.
- 532
Bir şeylere canım sıkıldı. 6 nisan 2018. Düşmüşüm, hatırlamıyorum. Cin çarpmış gibi kendimi yerde buldum. Kaşım yarıldı gözüm morardı.
- 533
Genç iken düşünmeden yaşadık. Yaşlanınca her lokma her adım her söz hesap getiriyor, gerektiriyor.
- 534
Çok ev değiştiren kişi şöyle düşünüyor: Ev dediğin nedir ki; mezardan önceki durak...
- 535
Maymunlar uzak akrabalarımız... Bizi anlamıyorlar artık.
- 536
Kusurlar bağışlanmasa idi dünya dönmezdi.
- 537
Faide, zarar dediğimiz olgu gıdaların bilinci.
- 538
Çok şiir yazılıyor hatta çok iyi şiirler yazılıyor. Bunlar arasından sıyrılıp seçkinleşmek için olağan üstü orjinallik gerekiyor.
- 539
Ramis Dara: Hayatı bir biçimde yaşıyoruz; sanat gibi, diye yazmış. Bu söz hoşuma gitti.
- 540
Aklı cinsel organlarında insanlardan hoşlanmıyorum. Ama Freud’dan biliyorum ki hususiyet ile gençlikte sanat bastırılmış cinsel enerjiden doğuyor. Serap Aslı Araklı’nın Yedi İklim’in Mayıs 2018 sayısındaki şiiri bu konulara gönderme yapıyordu. Serap Aslı bir tür otobiyografik şiir yazıyor; kendi şiirini yazıyor.

Mehmet GİRGİN

Bazen aktım ben bazen akamadım. Babamın annemi dövdüğü ya da küs olduğu zamanlarda annem dayıma gitmiş ya da kaçmış. Kavaklıdere’de yer evinde, dayımın evinde doğmuşum. Akmışım. Her bebek gibi ıslak, kanlı ve pişman. Oksijen falan. Annem dönmem demiş babama ama dönmüş hala birlikte yaşıyorlar. Ovada doğmuşum ama ben dağlardan doğduğumu, olduğumu düşünüyorum. Ovadan iyi akılmaz çünkü. Dağların yeşil pınarlarıyım ben. Aka aka deremi aşındırarak diğer pınarlarla birleşerek ovayı geçerek -yazları geçemiyordum- İzmir’e döküldüm. Şimdi dağlar uzakta yeşil pınarlar uzakta, yeşil pınarlardan su içen arılar, kuşlar uzakta, ovadayım ve kurumuşum, akamıyorum. Ovada yalnızlığımla ovalıyorum, ovalıyorum. Akamıyorum çünkü setler çekmişler kılıç gibi. Nehirler boynunu bükmüş. Neymiş su tutulmalıymış, ova sulanmalıymış. Hayır, kardeşim nehirlerin görevi akmaktır. İnsanlar da akamıyor, seldeki kütükler gibi, dere kenarında bekliyor, emekli olmuş adamlar ve kadınlar, hayatında hiç akamamış adamlar ve kadınlar bekliyor. Güneşin doğuşunu ve batışını. Arada hiç bir şey olmuyor, akıntı, dalga ve rüzgâr. Oysa akmak ne güzeldir. Benimle akanlar benim dostlarımdır. Mevsimler. Değirmenler. Bulutlar. Kaan benimle aktı, Deniz, Ahmet. Şimdi farklı coğrafyalarda başka kişilerle akıyoruz ya da akamıyoruz. Çok fazla set var, akamamak için. Kaynaklarımız da kuruyor. Kurtuluş dostlarına sarılmak olabilir. Cami avlusunda ya da Bir Mayıs alanında. Çınar ağacı gibi hissetmek kendini. Sonra ağacına taş atanlar ve yaprak olduğunu anımsamak ve güzün yaklaşması ve yaprakların akışı, dökülüşü, güzel.

Nihan IŞIKER**AŞK GÜNCELLEMESİ -IV**

sensiz bir dünya düşünemiyorum dedi
oysa onsuz cenneti reddetmiştim düşümde

- 541
Bu edebiyat camiası gülümsetiyor. Başka bir şey yapmıyor.
- 542
Biz tanrıyı anlıyoruz. Ama tanrı bizi anlıyor mu?
- 543
Çocuklar büyümese idi biz yaşlanmazdık.
- 544
İsmet Tokgöz’ün Bursa Yazıları adlı kitabı Kırmızı Kedi Yayınlarından çıktı. Bursa hakkında hikayemsi çok güzel denemeler var.

KALMANIN HAYAT OLDUĞU YERDE GİTMEK ÖLÜMSÜZLÜKTÜ”

Erkan KARA

İnsanlıktan çıkma hareketleri sevgiyi kaybettin mi başlar. Buysa, hayat fitnessini körükler, sen bile kendini tanımaz olursun. “Bir yerde sevemiyorsa artık insan –geçip gitmeli ordan–.” Her şeye rağmen kalmakta ısrar, ruhun bütün kalelerini düşürmüş nefsin zaferiydi; ki bu da hiçbir şey müdahalesi olmayacak –kanıksayan– (yozlaşma, kokuşma ve çürüme evrelerinden geçmiş) bir insan tipi demektir. İşte bu, senden hayatını isteyen kalmanın bozuluydu; o vakit gitmek bir yerde ruhun mülkiyetini kullanabilmek, soğumuş ruha hayat vermektir insanda.

Kalmak ısrarla bulunduğu yeri ve durumu korumak, bir göl gibi ölgün ve dibini göstermezdi, bu yüzden kaldıkça kirleniyor insan. Oysa bir büyük infilaktı ruhta gitmek ki bilmektir, bu da kendini ve yaşamı tanımakla başlar, tanımak içinse vakti geldiğinde gitmek gerekli, saklı şeyleri bilmek için. Bunun için, ölmeden önce ‘gitmeyi bilmek’ gerekli; yoksa, ne hayatlar âh ölümle ne için gitti ki? Evet, bir akarsu gibi, arınmak için gitmek gerekli. Çünkü kalmanın hayat olduğu yerde gitmek ölümsüzlüktür.

İnsanın gitmesi veya kalması tabii ki içinde bulunduğu durumdu. Gitmek boşlukta yitmek değildi, hakikatin farkında olmak bu, harf dili bu hâli anlatmaya yetmezdi. Evet, “kalmakta ki ısrar, akışın dışına çıkmak, ‘ölmek’ veya eşyalaşmak demektir.” Evrende her şey bir yerden bir yere akarken, aynı da kalmazdı; insan evvelini bilmeli, yoksa anın içinde bir ölümsüzlük vehmine de kapılabilir. Bu da onu putlaşmaya götürürdü. Oysa ruhun özgürlüğü –ölümlülüğünü unutmayan insanda– anayurduna dönüş (sonsuzluk) özlemidir.

Bir insan maddi yapısı bakımından diğer insanlarla ortak bir karakter taşır. Bu karakter ile maddeye yani dünyaya bağımlıdır. Onun bu dünya sevgisini dengeleyen, ölümü her hatırladığında ne kadar içselleştirdiğindedir. Yani hayata daldığında seni her an, kalbine çağırarak sese koşarak –geldim– diye bilmen, bil ki bu ‘gitmenin sırrı’na varmandaydı. Öte ile ilgili bu ünsiyeti kurabilmek için, gerektiğinde kalpten yardım al. Kalp, kalmak ve gitmek zamanı’nı birbirinden en iyi ayırt etme melekesine sahiptir.

Evet, sen, bir yere geldin mi bir yandan kalbine öbür yandan da hayata bak, insanlığını korumak için; ki sevginin kalpteki sabitlik derecesi, öteye dair bir sırdır. Bu yüzden oyunumu oynamadığım zaman –ben kimim– diye kendine her daim sorabilmek, ruhu yaşanılır kılabilirdi. Bu da insanın kendine yabancılaşmasını önlerdi. Şimdi, kalbin altını sevgide tut, ki kalmak ve gitmek isteğin her şeyde yalnız hakikat için olsun. Unutma ki her şeye rağmen hayat o gündün de geçer kalan kokusu imiş. İşte sen bu sırrı bil.

Onur KOCA

GÜZ SAATİ

Şeref Bilsel’e

Sen gelirsin yiter acılar
Yorgun ve yitik akşamlara doğru...

Merdiven köşelerinde, çocuk ağızlarında yetim bir türkü
Lirik gözlerimizle annemizin hiç öpülmemiş elleri.

Sen gelirsin yiter acılar
Susar mitralyözler, dağlarda silah sesleri
Yasımızla kuşanırız uzak yollara mecbur bırakılan geceyi.

Sen tutarsın gözlerimi kalbine götürüp
Ben acıyı gülüşünle dağıtıyorum
Sessiz kadehlere doğru...

Ümit Şener TA

ÇINAR AĞACI

Saygılarımı sunmadan önce
ayakkabınızı bağlayın
gömleğinizi kapatın
cebinizi boşaltın
bir çekirge ölüsü
bir kırlangıç çırpınışı
ya da bir ülkenin
uyanışı olabilir
kocaman bir geri dönüş
kocaman kitapların yakılışı
bütün yazarların bağlanması
bir çınar ağacına
sevdalanması aynı
kadına
ya da unutulur kelimelerin aşkı
hatırası sıcacık kavuşmaların
soğurken iklim uzaklaşır
tüm kutuplar birbirinden

Çıktı!

Ahrep

şiir

Mehmet Okumuş

Ankara Okulu Şaşınları, (şehir ?), Mart 2016, 102 s.

KELİMELER BİZDEN ALACAKLIDIR

henüz söylenmedi
"kiraz zamanı" söylenecek şeyler.
pervazı kalın çerçevesi içimi yumuşak
bezle silin, çizilmesin.
kelimeler alacaktır bizden
nehri geçerken üzerine basmıştık.

say ki sabun kokusuna bastı
ve düştü. daha mı iyi bileceksin
baş hizasından düşenin,
kendi derininde boğulduğunu.

herkes ali'sini başının üzerine kaldırsın
söz sırası; giyotinden sepete düşmüş başın.
kaş çatması, ateşe düşenin,
çıkaramadığı çittt sesinin.

"şehir düşse de düşmez içimizdeki Ali" *
herkes ali'sini daha yüksekte bırak
yerçekimine nazır
onu, bir çiçeğin adıyla çağırarak değilim.
kelimeler alacaktır birimizden.

biz iki nedime bu makilikte
iki söğütmüş gibi açarız gölgemizi
unutmuş değiliz, dört ayaklı masanın
çocukların yanında konuşulmayan niyetini.
nikâh memurunun sağlığın hastalığa,
zenginliğin yoksulluğa
tercih edilme endişesini.

kaz tüyü ve ölü sözcüklerle doldurulmuş,
yastığı kabarır birlikte avlananların.
ısrarcıdır yağış alan yerleri
yakınına çağırır ve utandırır bizi güneş
mart karası, ucu küt dilimizden.
kelimeler alacaktır, ama hangimizden
kelimelerin üzerine basmayınız...

(*) Hüseyin Atlansoy dizesi.

NAR'IN BABASINA

Haydar Ergülen'e saygıyla

"nar'ın babası"na selamım olsun
"vefa bazen unutmaktır" dediği için
kırk yıldır –unutmamaktır–dan
beni caydırdığında
yine hüseyin hâlâ yetim
kerbela hâlâ susuz
bunu unutmadan söyleyebildiğimi

her dili bazen unutmak için
bir ülkenin âlem'ine asmak gerekir
ve yanılı; içinde nar olmayan nar'a dönüşünce
şehir mi yokuş köy mü düz
gerçek hangi iliğimizden geçmedi de
kandan ve terden ayrıldığımız her demde
tarih hergün yalanını
önümüze akan bir ırmağa boşaltır

sitemimdir sanma sakın
-na- iken benim için
"nar alfabesi"nin ilk harfi
hiç hayır geçmedi kursağımdan
geceyi çıplak bir cin sanardım
gündüzü elbise diye örtünce canavarlar

ben de nar'dan ve har'dan geldim
kırk zeytin ağacından
kırk nesil çıkarsam
kırklara karışarak, vefanın
erdemli bekçilerinin ayaklarını yıkardım

kördüm: beni yaralayan sancıdır sandım
rüyanın birinden çıkarak kırk sene önce
haydar-ı kerrar'ı bıraktığım

yine demeseydin eğer "şiidir, geçer"
bilmeyecektim yarım asırdır
niye geçtiğini şirin

30 Kasım 2015

ABİS -

uğuldanıp duran,
şu iki dize var,
içimde:
"kalabalıklar ayaklarıyla yürür, sesli,
yalnızlık ise sessizce gölgeleriyle.

Çıktı!

Darağacı Yeşili

şiiir

Gültekin Tezcan

Şiiri Özlüyorum Kitaplığı, (şehir ?), Mayıs 2018, 56 s.

YAZ MANİLERİ

Bitiyor mayıs ayı
Başlıyor yazın payı
Cümbüşlü akşamlarla
Çekeceğiz halayı...

Yazdır yaşadığımız
Azdır yaşadığımız
Değerliyiz hepimiz
Nazdır yaşadığımız...

Yaz mı diyor durma yaz
Her şey için zaman az
Yüzeyde maden bitmiş
Kazacaksan derin kaz...

Yaz - deniz ikilisi
Esin ile perisi
Sanat eseri için
Ustasında gerisi...

Usul adım atalım
Hüznü hüsne katalım
Kıyıda yavaşçakık
Mavi suya batalım...

Yazın anası bahar
Kızı kanası bahar
Baharcık doyamamış
Yaza bakar da bakar...

Baharın balık kızı
Diye çağrılır bazı
Övgü içinde büyür
Yüceltmeliyiz yazı...

İsteyene saz gelir
Kimisine kaz gelir
Dünya malın satmışa
Mükemmel bir yaz gelir...

"Gümüştüen uğultu", yaz
Dipten bir doğrultu, yaz
Yaz yaz diye çımkışır*
Kosmostan buyrultu, yaz...

Ortak eğlencemiz, yaz
Zengin söylencemiz, yaz
Bizler etli butluyken
En zarif - incemiz, yaz...

Meyve sebze bolluğu
Tetikler oburluğu
Sarıyor gövdeleri
Cânım yaz mahmurluğu...

Gönül kuştur süzülür
Göge bakıp yüzülür
Şekerlemeden sonra

Yaza destan düzülür...

"Çiçekli tuzlu deniz"
Aslımız sen; sendeniz.
Döneriz yaz gelince
Toparlanır bet beniz...

Altımızda boş atlas.
İncelik dolu hassas.
Genç ya da ihtiyar yaz,
Bizi de bağına bas...

Herkesin umurudur
Öyle ki omurudur;
Hikâye, roman, şarkı
Adı "Yaz Yağmuru" dur...

Aşkın saklı çağrısı
Silinir baş ağrısı
Gelir Seyyan Hanımdan
"Yaz bulutu" şarkısı...

Hava biraz gerilir
Aş'rı sıcak yerilir
Bastırır yaz yağmuru
Ölü anlar dirilir...

Babacım göge bakar:
"Yağmur sıcağı. Sıkır."
Der; bir saat geçmeden
Peş peşe şimşek çakar...

Sicim gibi bir yağmur
Her taraf saksak* çamur
Koşarsınız çardağa
Yağdır Allahım yağdır...

Bir kez den'ze inandım
Tatlı va'dine kandım
Tek bir balık vurmadı
Don'ma kadar ıslandım...

Gözümüz yok altında
Raconu var haltın da
Bulunmaz bir keyiftir
Gezmek yağmur altında...

Yağmurlar bizi bekler
Ha biz ha kelekler
Kanatlanalım haydi
Koca koca bebekler...

Ruhumun oynaşdır
Gendaşı sırdaşdır
Yağmur varsa varım ben
Aklımın özyaşıdır...

Kem günü koğsam nola
Şu gamı boğsam nola
Bunlar için bir kez de
Yağmurdan doğsm nola...

"Geçici yaz yağmuru"
Yur yıkar, içim duru

Ardından altın kamçı
Değer, her yan kupkuru...

Yaz yağmuru özümdür
Rüzgâra saf sözümdür
Yaz-yağmur bileşimi
Dertlere bir çözümdür...

"Gökler yırtılır" bazen
Yiter dirlik ve düzen
Dolu dalar bahçeye
Kara-umut: zurnazen ...

Hem de bir kaba zurna
Zangır zangır taverna
Ayrılamam buradan
Zilzurnayım zilzurna...

Yorulursun çok yortma*
Oku biraz unutma
"Yaz Yağmuru"nda durur
Tanpınar ve uçurtma...

O ne alım, ne eda
Yer ve gök doğal seda
Biz kaldık mevsim kaçtı
Yaz yağmuruna veda...

Çevre mecbur tozludur
Yaz denizi tuzludur
Gece göz kamaştırır
Dehşet yakamozludur...

Denize dalalım gel
Keyif kâm alalım gel
Zilleri felek ile
Birlikte çalalım gel...

Antika bir vesika
Deniz dibi harika
Yüzlerce canlı ile
Güzellikler şahika

Şahikanın üstü yok
Denizde ganimet çok
Doğal sergi, eserler
İzlenimci ve barok...

Hayatı göğüsledim
Ah, süsleyip püsledim
Bu yaz son olmasın'çin
Onu gülle süsledim...

Uyurum uyanırım
Varlığa katlanırım
Rüzgâr nasıl isterse
Üşür ya da yanarım...

Kaçamayız azizim
Yazgımızdır bu bizim
Yaz bitsin ben gideyim
Varsın kalmasın izim...

Çiçekli yaz gecesi

Eksik birkaç hecesi
Hayatın cümbüşüdür
Saklansa da ecesi...

Ece gecede gizli
Biraz altun benizli
Bazı zamanlar gelir
Enikonu çeyizli...

Ece ve nedimeler
Titrek hoş cimcimeler
Dökülür dallarından
Yaldızlı kelimeler...

Kral çıkmasın hele
Kopar büyük velvele
Herkes bir gölge arar
Kapmak için acele...

Yaz önce gündüz, hocam
Yakar düpedüz, hocam
Bu sınavdan çakanlar
Altsız ve üstsüz, hocam...

Ne romanlar okudum
Sanki halı dokudum
"Güneş"li ikisini
İçmiştim yudum yudum...

Hele ki Nodar'ınki
İçim yaktı inan ki
"Arkası Yarım" yaptım
Radyoda şölen sanki...

Güneşin kıymetini
Sebebi hikmetini
Bu romanla anladım
Sonsuz azametini...

Yâr saçı örmek, hayat
Toprağı sürmek, hayat
Deniz göl üzerinde
Güneşi görmek, hayat...

Otlarla sürüyorum
Toprağı bürüyorum
Muhteşem açmış çiçek
"Güneşi Görüyorum"...

Nara kesmiş akşamlar
Şiir gibi yaşamlar
Bu deruni doyumu
Deniz güneş tamamlar....

Deniz güneş aşkına
Döner isem şaşkına
Oh olsun diyenlerim
Yaksınlar kara kına...

Rüzgâr serin ferahi
Her şey namütenahi
Parlıyor tepemizde
"Yaz güneşi kadehi"...

Oturdum eyem köşem*
Yarımda küçük şişem.
Yazı anlattı bana
Çekirgeler, muhteşem...

Sanki biraz kaslandık
Yaz göğüne yaslandık
Yazın tezkeresi var
Sedef kakma bir sandık...

Açtık okuduk gördük
Sanki profesördük
Tüm oyuncular yazdı
Bizler saf rejisördük...

Artık doğaçlamayız
Doğal ilaçlamayız
Buna da izin yoktu
Göğ'ağdıkd yıldız yıldız...

Çürüyen ülkedeyiz
Ürüyen ülkedeyiz
Deri-kemikten postu
Sürüyen ülkedeyiz...

Burda sanata yer yok
Edebiyata yer yok
Her şey ticari bir mal
Asıl hayata yer yok...

En büyük ticaret din
Herkeste bir öfke bir kin
Vatandaş ne yapsın ki
Politikacı hain...

Balık baştan kokuyor
Yılan masum sokuyor
Bizimki kıt aklıyla
Bildiğini okuyor...

Neyse geçelim mirim
Yolundan şaşmaz evrim
Ağzımız tatlansın gel
Yiyelim bir hoşmerim...

Bizde yaz karpuz idi
Tarlada sonsuz idi
Kükrediği ay ise
Güzelim temmuz idi...

Ne günlerdi hey gidi
O karpuzlar yoğ şimdi
Bin türlü çekirdeğin
Nesli nasıl tükendi...

Kavun ikinci keman
Yenilir zaman zaman
Dost meclislerindeyse
İksirin yanında can...

Haziran zerdalidir
Sevmeyen zirdelidir
Pazarda kayısılar
Ya ham ya zedelidir...

Ağustos üzüm incir
Bal tatlarıyla şiir
Narindir yapıları
Çeşitleriye bin bir...

Yemeğimiz pırpırım
Yemediyse ye pirim
Semizlik yaygın adı
Toplayın bir pişirim...

Salata da yapılı
Dersin farklı bir ıtır
Ekşimsi lezzetiyle
Havayı yumuşatır...

Hafif doyunmak gerek
Arınmak yunmak gerek
Sağı solu bırakıp
Yazsa soyunmak gerek...

Berrak bir buğu tenin
Yüz bin tatlı eten'in
Sana kim hayran olmaz
Yaz, hastanım ben senin...

Yaz dağlarda da güzel
Hatta daha da özel
Tek yanlı yaşayanlar
Buna desinler gazel...

Gazel söylemek güzel
Güzel söylemek gazel
Daldım uykuya öyle
Üstümü örtmüş gazel...

Işık içre uyandım
Nebatata inandım
Öyle masumlardı ki
Hayvanata hayrandım...

Ot çalı ve ağaçlar
Varolmayı amaçlar
Tıpkı insanlar gibi
Aşka sevgiye açlar...

Bitkiyle kurulan bağ
Başlatır yeni bir çağ
Nirengiyi unutma:
Sıcak yaz ve serin dağ...

İnişler ve yokuşlar
Ufak tefek buluşlar
Kalbimizi hoplatır
Yuvada yatan kuşlar...

Sakin ki dokunmayın
Varsayın canlı mayın
Gurk terk eder yuvayı
Yavruyu öldü sayın...

Her şeye hoplamıyam
Sevinçten zıplamıyam
Uzmanlık ister mantar
Raşgele toplamıyam...

Yazın yazlığı dağ mı
Güzün güzlüğü bağ mı
Gönlümdeki tek soru
Çocukluk aşkım sağ mı...

Bir de babam ve annem
Bence şurdaki şebnem
Anneme çok benziyor
Babam topraktaki nem...

Söylen hanımlar beyler
Bu Darius ne söyler
Atalım mı ataşa
Bakam ataşta neyler...

Sevgili Behçet Aysan
Can içre kardeş insan
Seni hiç unutmadım
Temmuz, ayrı bir lisan...

Asım ağabey gitti
Arı gibiydi bitti
Şair Metin Aktıok
Size ne kemlik etti...

Nasıl vahşileştiniz
Acayip kalleştiniz
Bizler öldük peki de
Siz yaşarken leştiniz...

Yürek ki yaralıdır
Yazlarsa sıralıdır
Gördüm duydum yaşadım:
Dağ yazı, kralıdır...

Gündüz biraz yanarsın
Ama gece donarsın
Bağlanma ki maziye
Gülüm, boyna kanarsın...

Karanlık çöker çökmez
Yıldızlar söker sökmez
İncesaz faslı başlar;
Ne var ki "dat duz dökmez"...

Böcek sinek korosu
Üç beş bülbül solosu
Geceyi renk renk süsler
Tiz sesliler kadrosu...

Bülbüller anlatılmaz
Sabahaca yatılmaz
Şakır dururlar öyle
Şaraba su katılmaz...

Yaradılışı iter
Keklikler gündüz öter
Dikkat ah keklicğim
Avcı ecelden beter...

Ah tavşanlar tavşanlar
Sizi bilmem kim anlar
Evcil-yabanıl hattı
Sizinle başlar, canlar...

Güzel geceye kandık
Dert dizdik sandık sandık
Anlatırsak çözümler
Sorunlar biter sandık...

Sorunlar bitmese de
Viran ev tütme de
Biz iyiden yanayız
Gücümüz yetmese de...

Ama var bir gücümüz
Var bir demir sacımız
Her şeyimiz meydanda
Tatlımız ve acımız...

Tatlımıza buyurun
Acımızı duyurun
İnsan tekiyiz bizler
Urmayın, hele durun...

Bacak kasıyor gibi
Mevsim küsüyor gibi
İnce ince sinyaller
Hava güz süyor gibi...

Bir titreme hapşırık
Bedendeki kırıklık
Yazın uyarısıdır:
Hazırlanm, ayrılık!..

Hazırlanacağız da
Çok şey var kursa'mızda
Şimdi ne yapacağız
Çocuğun gönlü kızda...

Kızınki başkasında
Hem de yarı yaşında
Ne yapacağız bilmem
Melodram var fonda...

Nene hatunlar-alpler
Yaz sonu kırık kalpler
Yanar söner bir süre
Neonlarda "help help"ler....

Sonra her şey durulur
Akar, yolunu bulur
Renkli hatıralarla
Yeni dünya kurulur...

Teşekkürler yaz, sana
Hislerini yazsana
Bütün dokundukların
Yaz yaz diyor, yaz bana...

Yaz ki içi duyulmuş
Taş kabuğu soyulmuş
Ak ne, gök ne, kara ne,
Yerli yer'ne koyalım...

Hayat bu bıkkılır mı
Şen kalpler sıkılır mı
Ggelecek yaza bilmem
Belli olmaz çıkılır mı...

Pusuda pis bir çakal
Sökmez izzettükbal
Gördük dünya akşamı
Hoşçakal yaz, hoşçakal...

Sözcük Açıklamaları ve Gizli Alıntılar:

- * **Saksak**: Yapışkan, yapışak.
- * **Çıkmışmak**: Ürpermek, yerinde duramamak.
- * **Yortmak**: Koşmak, sürekli yürümek.
- * **Eyem kösem**: Rahatça, rahatlıkla. Yaz aylarında gündüz öten böcekler ağustos böceği; gece ötenlerse başta "inçi" olmak üzere çekirgelerdir. Bazı filmlerde gece ağustos böceği, gündüz çekirge öttürerek filmlerin içine ve; beni de deli ederlerdi...
- * **Çiçekli tuzlu deniz**: "... ilk kez çiçekli ve tuzlu deniz kokusunu almıştı onun." Marguerite Duras, Yaz Yağmuru, Türkçesi İsmail Yerguz, Sel , 2006. s. 28.
- * **Yaz bulutu**: Seyyan Hanım'ın söylediği "Bir Martı Gibi" şarkısında "Bir yaz bulutu gibi / Geldin ve uzaklaştın" şeklinde.
- * **Gümüştan uğultu**: "Yaz tekrar gümüştan bir yığın uğultu olmuştu." Ahmet Hamdi Tanpınar, Hikâyeler [Yaz Yağmuru]. Yaz Yağmuru, 13. baskı 2017, s. 167.
- * **Geçici yaz yağmuru**: "O geçici bir yaz yağmuru, bir aydınlık fırtınası idi.", Tanpınar, Agy, s. 170.
- * **Tanpınar ve uçurtma**: "Bir uçurtma için doğru ve yalan olur mu?" diye düşündü.", Tanpınar, Agy, s. 180.
- * **Gökler yırtılır**: "Ortaköy sırtlarının üstünden gök bir lahza yırtıldı." Tanpınar, Agy, s. 165.
- * Nodar Dumbadze, *Güneşi Görüyorum*, Çev. Mehçure Karaören.
- * **Arkası Yarın**: Türkiye radyolarında sabahları 10.40-11.00 arasında. Ankara radyosu yapımı. Yıllarca yayımlanmış efsane program.
- * **Yaz gecesi kadehi**: Yaz gecesi, "İssız, yıldızlı, kokulu yalnız uzak ve tek seslerle kenarı yıldızlanmış bir kadeh gibi, başlarının üstünde, geçtikleri yolda," arsa aralıklarından parça parça görülen denizde kendisini tekrarlıyordu..." Tanpınar, Agy, s 207.

Hızır İrfan ÖNDER

T/AŞKIN ÜÇLEMELER – XIII

1
gözlerinin ağlaması da bir şey mi?
kalbim ağlıyor benim
kalbim!...

2
canımı sıkma
kasvetinde boğulursun
akşamlarımın!...

3
zivanadan çıktı hayat
savuruyor beni hiçliğe
sığılacak limanım yok!...

4
içim viran
dışım yalnızlık
gölge bir parya!...

5
figanım yırtıyor
gecenin sessizliğini
bu kent benden de ıssız...

6
karagözlerin
aydınlattı gecelerimi
gittin renksiz kaldı rüyalarım!...

7
ömrüm yaralı bir ceylan
ölüm pusudaki avcı
avladı avlayacak!...

Yeprem TÜRK

GİBİ

Aşklar buluta Yahya gibi binecek
Elif elif tozarak inecek

Dayanacak ahrete kulaklar
Duyacağımızı hemen çalacaklar

En güzel topuğa en güzel kurşunu
Korkmayın bir melek sıkacak

Kulaktaki tını gözdeki yetenek
Para gibi bitecek

Muammer KARADAŞ

UGANDA'YA GAZEL

Düşler tay ayaklarıyla koşuyor, işte buna hiç mi hiç
şaşmıyorum
Usumu kiraladım bir terziye, sınırlarımı hiç mi hiç
aşmıyorum

Ah insan yavaşça kanıksıyor ele geçmiş bir uçurtmanın
yırtılışını
Elbet suçtur bir çocuğun yaşamla bağlarını çözmek,
barışmıyorum

Yaralı bir rüzgâr Uganda savanalarından taçlı turna
gagasında
Eski gri defterleri karıştırıyor Nil Nehri, ben ona
karışmıyorum

Uganda, Uganda yüzlü Uganda yazgılı güzel çocukların
yurdu
Benim, barış ada'msın yorulduğumda koşmaktan,
alışmıyorum

Sen benim Uganda'msın gölgelerle süslü bir acılar atlasında
Anayurdumsun benim bunu hiçbir yabancıyla tartışmıyorum

Kıyısız bir denizdir aşk, suçsa hepimizin suçu kanımıza
girmiş
Elmaktan sert, köşeli şu benim soylu öfkem, asla
yatışmıyorum

Acım dinmez Lorca gibi kurşuna dizseler de özgürlük
uğruna
Muammer'im kaldım tarihin kör bir noktasında, hiç
akışmıyorum

Gökhan ERTEKİN

BİR RAKAM ÖLÜR

öyleyse susalım geceye sevişmeden
diyelim ki çocuklar oyuncağını denize sürsün
bu papatyaların tek derdi güz olsun
yine de açalım dantellerimizi şiire
oysa kaç kez bakarsanız bakın denize bir çocuk göçer
dalga boyuna gözyaşı
ekmek atılan gemiler arkası
bir harf düşer suriyenin son hecesinden
halbuki çarşamba da yakındır cumaya babam kadar
avunsak bile her şey biraz kirpik ağrısı

biz yine de susalım beyaz bez sallanırken bir değneğin
ucunda
bana barış diyen bir martı çizin
defter araları panayıra inilen raylı yol
saklanır öznesi cesetlerin
ne diyelim kadınlar çamaşır asar bozkırlara
her gün bir rakam ölür camda
ne çıkar kanaviçenin bir ipliği kırmızıysa
olmadık şey değil her fotoğraf siyah beyaz bir anıya sahip

Reha YÜNLÜEL

19
HEY HEY

heybetli barajın
en tepesinde
kukumavkuşu
aşağı aşağı bakıyor
uçsa mı? uçmasa mı?
hey hey hey!
uçsa,
baraj sevinecek ayrıldığına, hey!
uçmasa,
akan su üzülecek kaldığına, hey!
uç kukumavkuşu uç!
heyheyle de
akan suyla uç!
baraj seni hep bekleyecek!
heyyy!

Mehmet OKUMUŞ

EZA

boğazıma sarıl. boğ ve azla beni.
korkut beni çok. içindeki örümceğe emret
seni örsün içimde. kerpiçle.

kaburgalarımın arasından nehir geçiyor.
suyusiyah. omurgandaki denize savakla.
içindeki yosunlara fısılda. benim kuzeyim güne bakar

efkar yırtar insanı. yırtılmak muhkem bir elemdir.
sadrıma vur. kır dalımı. yarala.
kerametini bana kırağıyla göster. düş.
kalbe. eza etme. bükül bana.

Sıfıra çıkacak arı güzellik cesaretini
savuran.

'O kadar azız ki' bekliyorum ay ışığını.

Oresay Özgür DOĞAN

29
BELLEK İÇİN YENİLGİ

Yakını ve uzağı toplayıp ey diyorum
unvanlarını ve sayılarını yıkayan mermer.

Ey ruh üfleyen yasal zorunluluk diyorum,
aklı başında yağmura yalvac yazılan.

Ey küçük hatalar ikonu aşk,
tutkuyla donanmış insanı mırıldayan.

Gülümsüyor persona
kendine yalanlar doğuran çöküntü.

Çukurlar açıyor kötülükler
bayraklar balkonlar rafta dil defterleri
tozlanmış hâller evelme gevelme
akınları oradaydım orada o kalıpları.

Birazdan görünür ve seslenir karanfilli
kedi. Salıverseler o kediyi günlerin
yumağına mucizelere kaçak bir tebessüm
çemberde ateş olsa delisi yamalı algılar

Göğüslüyorum ipi canı yanmış kismetimle
olgunlaşıyorum ödül almış bir merhametle
göstermek için acı çektığimi sana.

Ertuğrul TIRYAKI

KARALAMA

birbirini karalayan
iki kurşun kalem gibiyiz
oysa karaladıkça biten
biz değil miyiz?

Yayın Yönetmeni	: Ramis Dara	Katkı Payı	: 40 TL.
Prodüksiyon	: İhsan Üren, Z. Ersin Erdem, Yalçın Oğuz, Halim Çiftçi.	Posta Çeki ya da Banka hesabı:	Ramis Dara adına açılmış; 6025702 numaralı Posta Çeki hesabı ya da Yapı Kredi Bankası Mudanya şubesi (567) Hesap No: 72092839 IBAN: TR370006701000000072092839
Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü	: Zühtü Engüdar (Alipaşa Mah. Konuralp Cad. Karnur Apt. No: 22 D: 3 Osmangazi- BURSA)	Baskı	: Akın Erim Matb. Hocalızade Cad. 7/27 Setbaşı - BURSA
Yazışma ve posta kargo adresi	: PK 68 16361 Ulucami - BURSA		
E- Posta	: akatalpa@hotmail.com		
Yayın Türü	: Yaygın süreli yayın. ISSN 1305 - 7685		

Ocak 2000'de Bursa'da Ramis Dara, Melih Elal, Serdar Ünver, Ali Özçelebi ve arkadaşları tarafından kurulan şiir ve eleştiri ağırlıklı aylık edebiyat dergisi
Akatalpa (www.akatalpa.org), şair ve yazarlarının bağışladıkları telifler ve bazı şiir dostlarının sürekli katkısıyla yayımlanmaktadır.

